

STAP STAP TIK

KORT
ROTTERDAMS

Beeld: © Eva Flendrie, 2013

Rosa Rexwinkel

Wolfert van Borselen Tweetalig

Daar sta ik dan. Ik voel koude rillingen over mij heen gaan. Onder mijn poten voel ik koud, licht vochtig gras, het heeft net gesneeuwd. Op sommige plekken liggen nog hoopjes natte sneeuw. Ik sta al sinds dat ik kan herinneren op hetzelfde rechthoekige grasveld, omringd met vier muren en een hek. Tegen een van die muren staat een bankje met daarnaast een lege emmer, en op een andere muur is een weiland te zien, in de verte zie je wit met zwartgevlekte dieren lopen, op de voorgrond staan vijf witte dieren met oranje snavels en oranje poten naast een boom. Ik hoor soms een raar geluid vroemmm gaat het dan, dat geluid is weer snel weg. Ook hoor ik volwassen voetstappen over straat lopen en mensen die kletsen met elkaar. Het geluid van kinderen die lachen, rennen, schreeuwen, de kinderen die dichtbij wonen, maakt mij heel blij en vrolijk. Ik hoop dat ze naar mij toe komen en mij aandacht geven. Mij aaien, met mij komen spelen, tegen mij praten ook al begrijp ik ze niet. Iedere dag kijk ik naar een bepaald geluid uit. Stap stap tik, stap stap tik... dat geluid maakt mij heel gelukkig. Dan huppel ik naar het hek en krijg ik een warm gevoel van binnen.

Hoor ik dat nou goed? Stap stap tik. Stap stap tik... Ja. Hij komt. Mijn baas komt. Ik huppel naar het hek om mijn baas tegemoet te komen. Ik moet nog even wachten want het

duurt even voor hij er is. Het geluid wordt als maar harder stap stap tik, Stap Stap Tik, STAP STAP TIK.

Ik ruik hem, hij is nu heel dichtbij. Ik ruik eten. Brood denk ik, en nog iets anders maar dat kan ik niet plaatsen. Ik hoor ook wat klotsen. Daar is mijn baas ik zie hem. En hij heeft zoals altijd zijn wandelstok en zijn mandje mee. De mand waar eeuwig eten uit komt. Hij gaat zitten op het bankje tegen een van de muren. Hij geeft mij een stuk brood. Heerlijk. Hij geeft mij nog een stuk en vult de emmer met water, zodat ik kan drinken. Mijn baas eet ook wat.

Nu pakt hij iets geels, ik rook het al, maar ik wist niet wat het was. Hij brengt het naar mijn mond en zegt "Maajs" of iets in die richting. Ik neem een hap. Ik kauw. Mijn baas pakt er nog een uit de mand, en neem een hap. En nog een, en nog een. Hij hoest en hoest.

Oh nee, hij krijgt geen lucht. Hij loopt zo snel als hij kan met zijn stok weg, maar laat zijn mandje achter. Ik sta bij het hek en kijk hem na.

Hij valt op de grond en beweegt niet meer, een andere man probeert hem te helpen. Ik kan het niet aanzien en loop naar het bankje waar het mandje staat. Ik pak nog wat brood en drink wat water. Dan is de mand leeg. Ik dacht dat het een mand was waar eeuwig eten uit kwam.